

[Gert Petersen.]

fuldt ud solidariserer os med bestræbelserne for national selvstændighed og materiel udlikning mellem rige og fattige lande. Vi har ikke råd, moralsk eller økonomisk, til at slutte op om alt det, der er forældet eller traditionelt magtpolitisk, eller som vil bevare det nuværende internationale bloksystem og fordelingssystem.

Det gør vi efter min opfattelse, så længe vi er medlemmer af de rige kolonimagters klub, som NATO på en måde er. Og vi gør det også, når vi så bevidst, som tilfældet er, stiler efter at blive medlem af en anden eksklusiv rigmandsklub, fællesmarkedet. Vi gør det, hvis vi ikke vil være med til at slukke spændings arnested i Europa og arbejde aktivt for bloksystemets afskaffelse til fordel for en kollektiv europæisk sikkerhedsordning. Dermed er ikke sagt, at der ikke findes ansatser i dansk udenrigspolitik, som skiller Danmark fra den traditionelle magtpolitiske tænkning; sådanne ansatser findes, f. eks. har jeg ikke haft nogen bemærkninger at gøre til redegørelsens analyse af forholdet mellem Kina og Sovjetunionen eller analysen af situationen i Mellemøsten, og det skyldes naturligvis, at jeg er ganske enig deri — ellers havde jeg nok sagt til — og det gælder også en lang række andre punkter. Men netop fordi vi har sådanne ansatser, som mange af os andre kan se, til en aktiv udenrigspolitik virkelig til gavn for afspændingen, giver det os en følelse af, hvilket væsentligt bidrag Danmark for alvor kunne yde til en fornuftig fredelig-gørelse i tæt samarbejde med de øvrige nordiske lande, hvis vi ikke var afhængige af blokpolitikken.

Vel, jeg venter ikke, at regeringen melder Danmark ud af NATO i morgen. Jeg ved, hvordan flertallet i denne sal stadig væk eller endnu er indstillet. Men man burde vel alligevel kunne vente, at regeringen aktivt og åbent vil støtte arbejdet med at få indkaldt til en række europæiske sikkerhedskonferencer, den første i Helsinki, at den vil udtale sig til fordel for en anerkendelse af DDR og Oder-Neissegrænsen, at den vil optage diplomatisk forbindelse med Hanoi, og at den vil standse dansk deltagelse i udnyttelsen af de endnu eksisterende kolonifolks slaveri. Jeg synes i hvert fald, at selv om man ikke vil foretage de store æn-

dringer, de store brud i dansk udenrigspolitik, ville sådanne skridt placere Danmark på en noget anden måde og vel egentlig i overensstemmelse med intentionerne hos flertallet i denne sal, hvis man tog dem.

Sigsgaard: Det er jo Mellemøstenkrigen, der dominerer avisernes forsider. Desværre er avisernes information om udviklingen meget ringe. Vi hører meget om bombeangreb, artilleridueller og repressalier, men næsten ingenting om baggrunden.

Betingelsen for fred er, at alle parter ønsker den, både Israel, de arabiske stater, flygtningene og stormagterne. Det gør de tilsyneladende ikke. Flere former for fred kan tænkes. Nogle taler om fred gennem Israels ødelæggelse. Landets meget aggressive politik kan på lang sigt medføre fare for dets eksistens, men ingen kan naturligvis ønske en sådan udvikling. Man kan også forestille sig fred gennem israelsk erobring eller fuldstændig besejring af de arabiske lande, altså total arabisk kapitulation. Visse israelske ledere har desværre en svagheit for en sådan politik. Deres ødelæggelsestogter med napalmangreb i værste amerikanske stil mod Cairos forstæder og mod jordanske landsbyer må vække afsky. En sådan politik er helt uacceptabel og vil heller aldrig kunne gennemføres.

Jordproblemet er fundamentalt. Israel ønsker sikring af sin eksistens som stat, og landet ønsker mere jord. Udenrigsministeren, Abba Eban, sagde i en artikel i Kontakt nr. 6, 1966, jeg citerer:

„Israel lider af en desperat mangel på jord“.

Bl. a. derfor vil Israel ikke have, at flygtningene fra 1949 og 1967 vender tilbage. Israels ekspansionspolitik og også 6 dages krigen må nok ses som et forsøg på at skaffe jord til de mange nye immigranter, men den er og bliver jo en kolonisation i værste gamle stil. Befolkningen i de angrebne områder nedkæmpes og fordrives, og angriberne tager deres jord.

Palæstinenserne ønsker deres jord tilbage, og det er jo et meget forståeligt ønske, men opfyldes det fuldt ud, er det ensbetydende med staten Israels opløsning. Det er en grundlæggende forudsætning for fred, at Israel går med til at løse jordfordelingsproblemet og til at anerkende palæsti-